

ARONAS

**Aronas pagasta
pārvaldes
izdevums**

Nr. 87
DECEMBRIS
2016

PAGASTA VĒSTIS

2016. gads ir noslēguma taisnē.

Kāds tas ir bijis?

Kāds to pavada ar padarīta darba, veiksmes, piepildītu sapņu sajūtu, bet varbūt kādam ir izdevies mazāk, vai cerības nav nesušas istu piepildījumu.

Esam kopā strādājuši ar sapratni un centušies katrs savu darbu veikt ar atbildību, tāpēc saku paldies visiem Aronas pagasta iedzīvotājiem, visiem strādājošajiem Aronas pagastā.

Ziemassvētku laiks ir laiks, kad mēs dalāmies priekā, cenšamies palīdzēt, pasakām siltu vārdu vai uzdāvinām smaidu, bet varbūt mīļu dāvanīņu. Mūsu sarunas citam ar citu notiek caur sirdi.

Novēlu saglabāt cilvēcību, sirds siltumu, ticību, cerību, mīlestību. Lai katrā ģimenē ienāk Ziemassvētku gaisma, miers, un tveriet laimi, veiksmi, iespējas Jaunajā 2017. gadā!

Andrejs Piekalns
Pārvaldes vadītājs

Caur mūsu sirdīm Ziemassvētki rit,
pavisam tuvu Jaunais gads mīt.
Un tieši šajā laikā
par labo vēlos paldies pasacīt,
Un vēlēt laba daudz – vēl izdarīt!

Gaišus un priecīgus Ziemassvētkus!
Jaunais gads lai sākas ar zvaigznes
staru, ar daudzkrāsainu salūta ziedu
lietu debesis, ar sveču liesmiņām un
labiem cilvēkiem blakus, ar gaišām
domām un vēlēšanos veikt simts labus
darbus.

Lai svētku brīnums atklāj labāko katrā
no mums un visu labo, kas mūsos kopā!

Rudīte Prikule,
Lauteres KN direktore

Pa spriksnītim pa dzirkstītei pa mēness
stariņam

Pa zvaigznes sidrabiņam vākts uzlasīts
taupīts krāts

Visu gadi – nu sirds gaiši nopūšas:

labvakar svētvakarā

pa spriksnītim pa dzirkstītei pa domiņai

pa labam vārdiņam vākts uzlasīts

taupīts un krāts – nu sirds pilna maiguma:

labvakar svētvakarā

labvakar svētvakarā – atkal balts ceļa
sākums

un viena pati cerību zvaigzne pa visu
debesi

ir pilnīgi pietiekami lai būtu tik gaišs ka
neiespējami paiet

ne saviem sapņiem ne darbiem

ne saviem draugiem garām:

labvakar svētvakarā

/M. Laukmane/

Lai katram ir savs SAPNIS un tieši
tik daudz spēka, prāta un darboties
gribas, lai to īstenotu!

Gaišus svētkus!

S. Čurkste

PII „Sprīdītis” vadītāja

Kā sasnieg sniegs

Pa pārslai, pa pārslīnai vien,

Tā lai nāk Prieks

Un mirkli aiz mirkliša sien –

Un tā katru dien!

/S. Upesleja/

Atceramies, ka katru dienu

Mēs varam kādā sirdī iedegt

prieku ar laipnu skatu,

ar mīļu vārdu,

ar labi izdarītu darbu.

Lai Ziemassvētku miers un gaisma ir

Manā un Jūsu sirdīs!

Ina

Viesienas bibliotēkas vadītāja

„Ir laiks...salikt pagātņi pa
plauktiņiem... sakārtot domas, nosvērt
labo un slikto, nomazgāt spārnus...
apzāgēt spīta radziņus, satikties ar
sirdsapziņu, piezvanīt dvēselei un
apjautāties kā klājas... pārbrist nevaļas
grāvjus un padzert tēju ar nokavētiem
saullēktiem un ieskatīties patiesībai
acīs, izolē pārdot grēkus...un mīlēt
kā nekad...” ...sevi, savu ģimeni un
māju, savu darbu, savu dzimto pusi un
skaistākās vietas un būt lepnēm par
to, ka mūsmājas ir Aronas pagastā!
Sirdsmīļus un gaišus Ziemassvētkus un
radošām idejām bagātu Jauno gadu
vēlot,

Iveta

MC „1. stāvs” vadītāja

Lai mēs esam tik bagāti,
ka savā nabadzībā spējam vēl dot viens
otram!

Lai mēs esam tik stipri,
ka savā vājumā varam uzvarēt paši sevi!

Lai mēs esam tik gaiši,
ka šajā tumšajā laikā gaismā starot
varam.

/Vēsma Kokle-Līviņa/

Lai balts zied Ziemassvētku laiks,
lai šķiras darbi, raisās ieceres un
labs noskaņojums 2017. gadā!

Lolita Tīpaine,
sociālā darbiniece

Mazā „Sprīdīša” lielais paldies!

Aizrit pēdējais 2016. gada mēnesis. Drīz nomainīsim kalendāru ar jauno gadskaitli un sāksim mērīt gadu no jauna. Sāksim plānot, rēķināt un īstenot. Atskatoties uz aizgājušo gadu, liekas, ka tas pagājis vienā mirkļa skrējienā. Sākot šķetināt notikumus, sāk nākt tik daudz visa, ka liekas, vai tas viss noticis viena gada laikā? Jā, laiks ir mājīgs. Joņojot puteņa spārniem, tāpat liek paveikt visus darbiņus un vēl vairāk. 2016. gads PII „Sprīdītīm” iezīmējies ar valsts izglītības iestāžu optimizācijas sākuma zīmi, bet Ziemassvētku laikā nerunā par rūgtumu, tāpēc gribas pateikties par labo. Izņemot Kusas ciemata ļaudis, visi pārējie pagastā ir lauku iedzīvotāji. No vienas puses tā ir romantika, bet, kad pēc puteņa plosīšanās naktī no rīta ir jānokļūst uz darbu, skolu vai bērnudārzu, romantika iesprūst kupenā. Tē nu ir jāsaka lielais **paldies** Aronas pagasta pārvaldei un transporta līdzekļu vadītājiem, kuri rūpējas par to, lai bērni laikus nonāk bērnudārziņā un vakarā atpakaļ pie vecākiem vai ir lietūs, sniegs, atkala vai dubļi, jo busiņi katru dienu mēro diez-

gan garus kilometrus pa visiem mūsu pagasta ceļiem.

Laika pulkstenis nolieto jebkuras lietas, kas ir cilvēka radītas, tai skaitā arī cilvēku pašu. Tāds ir dabas norišu neizbēgamais rīts. Arī bērnudārza rotaļu laukumos izvietotās koka konstrukcijas ar gadiem bija ieguvušas nepievilcīgu un nedrošu izskatu. Daža vēl bija saglābjama, bet citai nācās piespriest malkas tiesu. Pagasta remontbrigāde apņēmas tikt galā ar remontējamo konstrukciju, bet šūpolītēm vajadzēja nopietnāku meistara roku. Tē nu jāsaka lielais **paldies** pagasta uzņēmējam SIA „Vītols M” īpašniekam **Didzim Polnam**, kurš uzdāvināja mums tieši tādu kokmateriālu, no kura meistars **Arvis Dzenis** atjaunoja un padarīja drošas un pievilcīgas mūsu šūpolītes.

Mans nākošais lielais **paldies Andrim Meikulānam**, kurš rudens pusē vaicāja, vai nav kāda ideja rotaļu laukumam, viņš esot ar mieru palīdzēt. Kā nu bez idejām, teicu, ka sen sapņojam par Rūķu namiņu pagalmiņā, kuru varētu sapost visos gadalaikos, un arī paši bērni tajā varētu padzīvoties. Tā mēs ķērāmies

pie darba, es, pie vismaz daļējas būvmateriālu sagādes (kārtējais paldies D. Polnam), Andris Meikulāns – pie plānošanas, būvēšanas un specifisko būvmateriālu sagādes. Namiņš tapa pievilcīgs, ar sūnu jumtu un pilnīgi bērnu rotaļu vajadzībām atbilstošs. Miļš tas ir visiem bērniem, bet jo īpaši vismazākajiem. Milzīgs paldies Andrim no mums visiem. Namiņš, izgreznots ar bērnu pašgata-votiem dekoriem un sapušķots ar spal-dzītēm, un katru dienu bērnu apmiļots, gaida Ziemassvētkus.

Oktobrī novads uzticēja „Sprīdīša” kolektīvam noorganizēt visa novada pirmsskolas skolotāju godināšanas pasākumu Lauteres kultūras namā. Atbildība milzīga, bet mēs **kopā** varam paveikt lielas lietas. Pasākums izdevās brīnišķīgs. Paldies kultūras nama Rudītei par telpām un sapratni.

Un vēl viens brīnums ir biedrības **Nigestes amatniecības nams** ideja par labdarības pasākumu „Sapnim ir spārni”.

S. Čurkste,
PII „Sprīdītis” vadītāja

Rudens – ziemas darbi MC „1. stāvs”

Rudens un ziemas sākums pie mums MC „1. stāvs” ir pagājis zem zīmes „Aronas pagasts laikmetu griežos”. Biedrība „ARONAS PĪLĀDZIS” pavasarī iesniedza projekta pieteikumu Madonas novada pašvaldības NVO līdzfinansēšanas konkursā un guva finansiālu atbalstu projekta „Aronas pagasts laikmetu griežos” realizēšanai. Ar šī projekta palīdzību panācām pēctecības principu iepriekšējam projektam „Aronas pagasta skatupunkti”, jo veicām dziļāku Aronas pagasta vēstures izpēti, organizējām vairākas tikšanās ar mūsu pagasta ļaudīm, kā arī veidojām dažādus suvenīrus, kuru galvenais tēls – pīlādītis. Tīks uzstādītas norādes uz Birānu dzirnavu ūdenskritumu, uz Skāķukalna kapiem, Līdēres Jaunajiem kapiem, Līdēres Vecajiem kapiem un pie Vecozolu ozola.

Sākot no septembra mēneša, organizējām tikšanās ar mūsu pagasta iedzīvotājiem, lai tītu atmiņu kamoliņu par dzīvi Aronas pagastā. Pirmā tikšanās notika pie mums MC „1.

„Baltā galdauta svētki” MC „1. stāvs”.

Jānis Ruņģis savai tautasdziesmai atradis vietu.

stāvs”, kurā uzklusājām ļoti interesantos Jāņa Ruņģa atmiņu stāstus. Jānis savās

atmiņās stāstīja par pagastu un kolhozu veidošanos, par skolas gaitām, par kara un pēckara laiku. Savu atmiņu kamoliņi Jānis ritināja arī par sāpīgāko posmu Latvijas vēsturē – par cilvēku izsūtīšanām uz Sibīriju. Interesanti bija klausīties par padomju laika dzīvi, kā arī par darba dzīvi un vaļasprieku – gleznošanu.

Nākamo tikšanos oktobrī organizējām Zelgauskā. Mūs pārsteidza Zelgauskas cilvēku atsaucība un īpaši sarūpētie vēstures materiāli, ar ko tikšanās reizē varējām iepazīties. Drikkstējām ieskatīties lielajā un biežajā muižas grāmatā, dažādu laiku avižu rakstos, lai vairāk uzzinātu par Zelgauskas dzīvi. Prieks par Daci Cāzeri, kas bibliotēkā ap sevi pulcē tās puses ļaudis, lai kopā tiktos, dalītos atmiņās, kopīgi darbotos rokdarbu pulciņā.

Novembrī bijām plānojuši doties ekspedīcijā uz Oļiem, taču laikapstākļi nedaudz izjauca mūsu plānus, tāpēc „Oļu tikšanās” arī

notika MC „1. stāvs”. Esam iesākuši darbu pie Aronas pagasta kartes atjaunošanas un papildināšanas (Kusas skolā pirms vairāk nekā 20 gadiem uzzīmēta pagasta karte ar māju nosaukumiem), tāpēc Oļu puses cilvēkiem pirmais jautājums bija par to, kāpēc, salīdzinot ar pārējo pagasta teritoriju, šajā pusē ir tik maz māju. Atbildes bija skarbas – otrā pasaules kara laikā Oļu teritorijai pāri gājusi frontes līnija. Skarbs stāstījums bija par to, ka ļoti daudzas mājas tikušas izpostītas, vēlākos gados veicot nosusināšanas darbus, drupas vienkārši tika nolīdzinātas. Pēc šīs tikšanās Ināra Akmentiņa kopā ar Miliju Rubeni izveidoja Oļu māju aprakstu. Viņas apkopojušas burtņīcā gan māju nosaukumus, gan to, kas tajās dzīvojuši.

Decembra sākumā tikāties Lauterē, lai tītu atmiņu kamoliņu par dzīvi šajā pusē. Atmiņās vairāk izskanēja stāsti par dzīvi padomju laikā, par padomju saimniecību „Viesiena”. Katrā mūsu pagasta pusē ir savs atmiņu kamolītis, kas savij kopā cilvēkus, viņu likteņus, viņu darba

gaitas, viņu vaļaspriekus. Visas šīs tikšanās ir ierakstītas un mums ir izveidojies fantastisks audio materiāls no katras tikšanās vietas kā vēsturiska liecība nākamajām paaudzēm.

Mēs tuvojamies Latvijas 100. dzimšanas dienai, tāpēc šī projekta galvenais uzdevums – izveidot izstādi „ARONAS PAGASTS LAIKMETU GRIEŽOS”, kurā atspoguļotos mūsu pagasta dzīve 100 gadu griezumā, jo pašos pirmssākumos tāda Aronas pagasta nebija, tas ir izveidojies gadu gaitā no Kusas, Oļu, Lubejas, Viesienas, Grostonas pagastiem. Projekta noslēgumā tika rīkoti „Baltā galdauta svētki”. Kopā sanāca gan jauni, gan veci Aronas pagasta ļaudis, lai pie balti klāta galda vēlreiz tītu atmiņu kamolīti, kurā šoreiz savijās katra klātesošā stāsts par to, ko katram nozīmē dzīve Aronas pagastā. Katrs pasākuma dalībnieks izvēlējās (izvilka) „ieejas karti” uz izstādes atklāšanu – tautasdziesmu, kas pierakstīta kādā no mūsu pagasta vietām (Grostonā, Kusā, Lubejā, Viesienā, Oļos). Tautas-

dziesmās ietvertās senču dzīvesgudrības liek aizdomāties par atstāto garīgo mantojumu, ko nododam no paaudzes paaudzei. Prieks, ka arī šajā projektā aktīvi iesaistījās gan jaunieši, gan seniori.

Liels paldies ikvienam, kas dalījās atmiņās, kas iesaistījās projekta aktivitātēs un ar saviem pateicības vārdiem dod ticību nākotnei, ka, kopā darbojoties, mēs varam turpināt tīt Aronas pagasta atmiņu kamolīti.

Bez aktivitātēm projektā „Aronas pagasts laikmetu griežos”, esam cēlušī godā senču tradīcijas – aušanas mākslu, jo esam uzstādījuši 1898. gadā izgatavotas stelles, uz kurām jau ir noausts pirmais kārtīgais lupatu deķītis. Esam ceļā uz otru stēļu salikšanu un sagatavošanu aušanai. Patiess prieks, ka mūsu pagastā tiek godā celtas arī tādas vērtības! Laipni aicināti pie mums – iemācīsim, kā no lupatiņām noaust grīdsegu vai kādu citu izstrādājumu. Nāciet un darbojieties!

Iveta Kaparkalēja,
Projekta vadītāja

MC „1. stāvs” – nominācijām bagātākais centrs novadā

2016. gada 2. decembrī Saikavas tautas namā notika ikgadējais (jau ceturtais) Madonas novada jaunatnes lietu gada balvas „Sudraba gailis” pasākums. No mūsu pagasta tika izvirzīti 5 nominanti uz četrām nominācijām. Ar patiesu lepnumu varam turpināt iet savu ceļu, jo atšķiramies no citiem jauniešu centriem ar to, ka piedāvājam dažādas iespējas ikvienam, neskatoties uz viņa vecumu, interesēm, iespējām.

Lūk, mūsu nominanti! Šādi katrs nominants tika raksturots pasākumā.

Edgars Kalniņš – izvirzīts nominācijai „Gada līderis”

Jautrs, atraktīvs un radošs. Jauniešis, kas spēj piedalīties gandrīz visās aktivitātēs un projektu realizēšanā MC „1. stāvs”. Viņš ir aktīvs MNJD un visur citur, kur viņu uzaicina darboties. Nekad nevienam neatsaka. Spēj sadarīt visus darbus, ko ir uzņēmies. Viņam ir lieliskas spējas sasniegt savus izvirzītos mērķus. Motivē jauniešus darboties, māk komunicēt ar jauniešiem. Daudzi no viņa mātās, ikviens gribētu būtis tik perfekts līderis! Viņš jauniešiem ir kā piemērs.

Edgars otro gadu pēc kārtas ieguva Sudraba gaili „Gada līderis”!

Oskars Jansons – izvirzīts nominācijai „Gada aktīvists”

Oskars ir aktīvi iesaistījies MC „1. stāvs” aktivitātēs jau no 9 gadu vecuma, līdzdarbojoties kopā ar jauniešiem pie-

augušo izglītības Grundtvig programmas projektā „Bilžu Balsis”. Oskars ir bijis aktīvs visu Velo ekspedīciju aktivitāšu realizētājs, kad MC „1. stāvs” tika uzņemti ekspedīciju dalībnieki, kā arī iesaistījies biedrības „ARONAS PĪLĀDZIS” realizētajos projektos. Bieži vien ir iniciators dažādu ēdienu gatavošanai centra Virtuves stūrītī. Ir viens no aktīvākajiem jauniešiem Kusā.

Vineta Šakina – izvirzīta nominācijai „Gada līderis”

Meitene, kura prot pārsteigt ar savu labestību un uzmanību, vienmēr atbildēs uz izziņu, pieliks atbilstošu smaidiņu vai ko jauku. Ja palūdz, savu darbiņu veic ļoti nopietni un ar lielu atdevi. Ļoti patīk filmēt, veidot video par sevi un sev tuvām lietām. Draugos ar dažāda stila dziesmām, kuru fonā veido prezentācijas. Vienmēr ar sirsniņu runā par savu ģimeni. Ja vien ir iespēja, piedalās, atbalsta, organizē pasākumus Kusas pamatskolā. Ideju meitene. Nekad neatteiks palīdzību.

MC „1. stāvs” – izvirzīts nominācijai „Gada jauniešu centrs”

Lai gan šis centrs ir viens no visjaunākajiem, tas milzīgos tempos radījis ideāli piemērotu vidi jauniešiem. Cenšas piedalīties visur, kur iespējams. Raksta dažādus projektus izaugsmei. Padomāts par pasākumiem, kuros aicināts ikviens novadā dzīvojošais jauniešis vai jaunatnes darbā iesaistītais. Šķiet, ka viņiem ir neizsmeļama spēka rezerves, netrūkstošas idejas. Kusas jaunieši vienmēr bijuši aktīvi, atsaucīgi. Viņus var pamanīt visur!

(Es priecājos un esmu lepna par to, ka esam atvērti visām paaudzēm! Ivetas K. komentārs)

Iveta Kaparkalēja – izvirzīta nominācijai „Gada jaunatnes darbinieks”

Radoša, enerģiska, aktīva, atsaucīga, ideju un iedvesmas avots. Izcils paraugs ikvienam jaunatnes lietu speciālistam. Cilvēks, kas ar neatlaidību klusībā ir paveikusi lielu atīstību Aronas pagastā jaunatnes lietās un, kas neapstājās pie sasniegtā, bet gan spītīgi raugās uz jauniem izaicinājumiem. Darbus veic ar godu, smalki, līdz niansēm. Labi saprotas ar jauniešiem, nekad neatteiks palīdzēt. Jauniešus iedrošina, uzmundrina un ir draugs ikvienam.

Iveta, MC „1. stāvs” vadītāja

Jauns gads – jauna pieredze

Decembra sākumā MC „1. stāvs” saņēma priecīgu ziņu no Jaunatnes starptautisko programmu aģentūras par projekta „Switch to Explore” („STEP”) apstiprināšanu programmā „Erasmus+”. Tā būs jauna pieredze mums visiem, lai realizētu starptautisku jauniešu apmaiņas projektu ar Bulgārijas jauniešiem. Jaunieši, sarosieties, jaunajā gadā jums būs iespēja iesaistīties šī projekta realizēšanā, tāpēc sekojiet līdzi informācijai un pievienojieties!

Pirmskolas skolotāja Aija

28. oktobrī Lauteres KN pulcējās mūsu novada sirdsskolotājas jeb "superskolotājas", kā metodiskās apvienības vadītāja Inese Kolnaja viņas dēvēja.

Sumināja 19 labākās, bet apsveikt viņas bija ieradušās kolēģes no PII. Iepriekšējā gadā svētkus svinēja Saikavas KN, šogad – pie mums. Skolotājas sveica mūsu pagasta pārvaldes vadītājs A. Piekalns, novada pašvaldības vadītājs A. Ceļapītērs, izglītības pārvaldes vadītājas vietniece S. Jansone, izglītības darbinieku arodbiedrības vadītāja Dace Caune, PII „Sprīdītis” vadītāja S. Čurkste. Uz ekrāna ik

pa brīdīm mainījās dažādas atziņas, kā, piemēram, „Ir skolotājs burvis un engelis mazliet, jo, zināšanas sējot, caur gadiem spēj iet” vai arī „Un nevaļag nemaz tik daudz – pavisam maz, pavisam nieku, lai mirdzošs mirklis nestu prieku!”

Smaidu, smieklu un prieka bija daudz: ar savas monoizrādes „Tāda es esmu” fragmentiem iepazīstināja Zane Daudziņa, raits dejas solis bija mūsu dejojājiem, par omulību rūpējās Varakļānu muzikants Aldis Grandāns.

19 nominēto skolotāju vidū – mūsu Aija Rolova – „Labākā pirmsskolas skolotāja iestādē”.

Jauka sakritība, ka Liezēres bērnu dārzā labākās skolotājas nominācija – Aijas meitai Zanei – RPIVA absolventei.

Aijas ģimene? Vīrs Uldis, kuru liezē-

Aija un Zane.

rieši dēvē par Uģi, viņa vaļasprieks mājas muzeja veidošana „Grāveros”, bet Aija viņam palīdz. 18. novembrī vīrs pagalmā karoga mastā uzvilka karogu, jo dēls Kārlis pēc Rīgas Valsts tehnikuma absolvēšanas, kur studēja loģistiku, izvēlējās kalpot Latvijas NBS un Latvijas svētkos soļoja parādē, par ko lepnums un prieks vecākiem, 19. novembrī mazdēliņam Gustavam dzimšanas diena, tik daudz precīgu notikumu Roloļu ģimenei šajā rudenī.

Vēroju, kā grupā ar bērniem darbojas skolotāja Aija un viņas palīdzē Lilita. Pajautāju Aijai, vai izvēle uz šo profesiju apzināta vai nejauša.

Aijas bērnu dienas ritējušas Barkavas pagastā, sapņojusi kļūt par medmāsu, bet ķīmija nebijis viņas mīļākais

priekšmets, tādēļ devusies uz Rankas profesionāli tehnisko vidusskolu, kur apguvusi puķkopes – apzaļumotājas profesiju. Kopā ar draudzeni devušās uz pirmo darba vietu – Liezēres padomju saimniecību, profesijā strādāt nav iznācis, bet es Aiju atceros kantorī aiz dispečeru lodziņa.

Liezērietis Uģis ir šoferis, jaunieši izveido ģimeni. Zanes un Kārļa piedzimšana, darbs piemājas saimniecībā, bērni paaugas, un 2003./2004. mācību gadā Aija kļūst par „Sprīdīša” audzinātāju, apgūstot pirmsskolas pedagoģiju Daugavpils Pedagoģiskās universitātes neklātienē nodaļā.

Jautāju, kas saistošs Aijas ikdienā? Viņa pasmaida un atzīst, ka patīk mazi bērni, viņu zinātkāre, atklātums un uzticība, uzskata, ka pirmsskolas skolotājam jābūt radošam, iejūtīgam, mērķtiecīgam, zināšanai un dzīvespriecīgam, lai viņas smaidam bērni atbildētu ar savējo.

Vaļaspriekš projekta „Iepazīsti Liezēres pagastu!” vadīšana un ar to saistītās aktivitātes, darbošanās Liezēres amatierteātrī „Reālisti”, šeit viņa veidojusi interesantas lomas gan skečos, gan vairākcēlienu lūgās kā A. Bankas „Kreditā” un „Meitiņā”, gan B. Jukņevičas „Pavasara neprātā” (dakerīte). Paldies, Aija! Jaunajā gadā radošas veiksmes gan bērnu dārzā, gan amatierteātrī, mieru un gaišumu ģimenei!

L. Vanaga

Ineta no „Skujiešiem”

Viesienas bibliotēkā piektdienas vakarā skan „Mežābeļu” Ziemassvētku dziesmas, jau 13 gadus ansamblī dzied arī Ineta.

Abas ar māsu Līgu savulaik mācījās Madonas 1. Vidusskolā, Ineta bioloģijas novirziena klasi absolvēja 1987. gadā.

Tēva Jāņa dzimtas mājas atrodas mūsu pagastā – toreizējā Viesienas padomju saimniecībā, kuras stipendiāte Ineta kļuva, kad izvēlēto agronomes profesiju apguva Jelgavā LLA, prestiža fakultāte, kurā stājoties bija konkurss – jākārto matemātikas un latviešu valodas eksāmens.

Arī māsa Līga pēc mācībām Bulduru dārzkopības tehnikumā iestājās un absolvēja LLU.

Tā kā saimniecība „Viesiena” vairs

neeksistēja, darbojās kooperatīvs, kurā Ineta kādu laiku pastrādāja.

No 1992. gada tika reģistrēta z/s

„Skujieši”. Saprotu ģimenes vēlēšanos saglabāt mājas, kopt senču zemi. Savulaik arī Inetas mamma Inta – sāvēnietebija vecākā no trim māsām, tādēļ bija jāpaliek saimniecībā, bet skolojās māsas. Izglītību Inta ieguva vēlāk, pie mums kādreiz strādāja par partijas sekretāri, tad ciem padomē par grāmatvedi.

Tētis Jānis jaunībā zemes kopēja prasmes ieguva ne tikai ģimene, bet arī Vestienas lauksaimniecības skolā.

„Skujieši” atrodas līdzās lielfermai, ganībās sezonā zālīti plūc aitiņas un 3 slaucamas govīs. Ēkas un to saimniece ir izturējušas gan zibens izraisīto ugunsgrēku 90. gadu sākumā, gan 2010. gada vētras psotījumus. Kur liek pienu?

Kādreiz pārdeva pienotavai. Rīts sākas sešos. Painterēsējos, cik siena jāsaģaatvo aitām? Ineta atbild, ka 2 ru-

loni vienai.

Jēra gaļas pircēji gan Rīgā, gan te pat Madonā – gardi kāposti ar jēra gaļu iznākot! Ekoloģiska gaļa – zāle vasarā, siens, lopbarības burkāni un bietes ziemā. Vilnu neesot, kur pārdot.

„Nekad neesi vēlējies kļūt pilsetniece?” zinot, ka māsa Līga dzīvo un strādā Rīgā, jautāju.

„Nē, pilsētā dzīvot neesmu vēlējies. Vaļasbrīžos lasu, dziedu, reizēm teātri „Mežābelēs” uzspēlēju.” Ineta radījusi komiskus skatuves personāžus. Žēl, ka saimniecības dēļ izpaliek tālākie ansambļa koncertbraucieni. Viņa pati vada mašīnu, Madona tad neliekas tālu. Dziedāšana devusi iespēju iegūt dziesmu draugus citos ansambļos. Kādreiz

Lauterē slavēja Inetas mamma cepto rudzu maizīti, dziedātājas uzteic Inetu par garšīgajiem pīrāgiem, ar ko viņa cieņā ansambļa svētkos.

Jā, mierīga, pārliecināta, smaidīga mēģinājumā bija Ineta.

Gaišus svētkus Tev!

L. Vanaga

IK „Viesiens” – „Rapšos”

Aronas pagastā šī gada februārī dibināts uzņēmums. IK „Viesiens” ražotne atrodas saimniecībā „Rapši”. Īpašnieks Reinis Miezājs atklāja, ka nosaukumu izvēlēties par godu Viesienai-kādreiz centrs – pagasts ar vairāk nekā tūkstoš iedzīvotājiem, kuru sadalīja Vestienas, Aronas, Bērzaunes pagastiem. Tur bija skola, muiža, pienotava, pagastmāja. Reinis un viņa ģimene nevēlas, lai pazustu sasaiste ar vēsturi. Jau 1886. gadā dibināti „Rapši”, tās īpašnieks akmens amatnieks, kas cēlis arī Mārcienas muižas ēkas, un muižnieks par nevainojamo darbu Gulbīšu Jūlijam iedāvā zemi. „Viesiens” nosaukums par godu tēva brāļēnam Gulbīšu Jānim – trimdas dzejniekam, dramaturgam ar pseidonīmu „Viesiens”, viņš uzdāvinājis zemi Reiņa vecākiem Jurim un Rasmai.

Juris dzimis Jūrmalā, Kandavā savulaik elektrotehniķa profesiju, Rasma – zemgaliete, strādājusi gan kultūras darbu, gan Dzērbenē kursos apguvusi ar lopkopību saistītu amatu. Viņiem kupla ģimene – bērni Aija, Jānis, Reinis, Māra.

Atnākot dzīvot uz mūsu pusi, sākmā apmetušies Gaiziņa veikalā, „Rapšus” no jauna uzcēla tēvs Juris un dēls Reinis. Savas gotiņas no Kurzemes Miezāji paņēmuši līdz.

Vecās mājas kūlas dedzināšanas laikos bija iznīcinātas, „Rapšus” atjaunojot 15 – 16 gados kopā ar tēti, Reinis ieguva pirmās celtnieka iemaņas. Kādreiz, kad Reinis strādāja mēbeļu ražošanas firmā Rīgā, iedziļinājās procesā un vēroja, kā ražotne pārvēršas lielā uzņēmumā. „Tā bija vērtīga pieredze”, Reinis atzīst.

Pats 2007. gadā Vestienā nodibina mēbeļu ražošanas uzņēmumu „Wester”, lai ražotu mēbeles valsts iestādēm, līdz 2009. gadā lielās krīzes laikā valsts pasūtījumi apsika, darbs uzņēmumā beidzās.

Reinis, Rasma un Juris.

Ko tālāk? Darbs Norvēģijā pie guļbūvēm, kas iepatikās. Pēc pāris gadiem Reinis bija apguvis jaunu profesiju. 5. augusta „Starā” žurnālistei Ivetai Šmugajai Reinis pastāstīja: „Šis laiks bija ļoti vērtīgs, jo tikos ar guļbūvju skolotāju Džordžu Fulleru, kas Norvēģijā ļoti pazīstams, daudz uzzināju par guļbūvju tehnoloģiju. Tagad ceļu guļbūves pats, liekot lietā zināšanas un praksi. Uzskatu, ka latvieši ir ļoti talantīgi, visu prot un paši dara.”

Firmā nav patstāvīgu strādnieku, kad ir pasūtījums, uz līguma tiek ņemti darbinieki. „Viesiens” specializējies uz lielākām mājām, jo šajā jomā nav tik liela konkurence.

Saulkrastu novadā atrodas 2 „Viesiena”cēltās guļbūves, Liepājas pu-

sē-1, paša mājās 1, Norvēģijā-3.

„Cik ilgā laikā top guļbūve?” es paaieresējos. Saņemu atbildi, ka 100 m² guļbūvi no egles mežā „Viesiens”ceļ apmēram 6 mēnešus, sadarbojoties klientam, arhitektam un būvniekam. Darba laukumā viss nams top saliekamā veidā. Vietā, kur to paredzēts novietot, ar ceļamkrānu viss tiek salikt kopā.

Galdniecības telpas atrodas „Rapšos”, frizētavai „Diadēma” Madonā, kur strādā Reiņa sieva Ilze, interjera mēbeles gatavotas Reiņa rokām.

Reiņa un Ilzes lielākā meitiņa Ieva mācās progimnāzijas 7. klasē Madonā, dēliņi Reinītis un Jurgītis bērnudārzu apmeklē Madonā, mamma uz Madonu brauc strādāt, un tētis uzskata, ka jāpierod pie patstāvības un lielas pilsētas klases konkurences, jāizmanto iespējas, ko dod novada centrs Madona.

Bet ģimene noteikti dzīvos „Rapšos”, skaistajā senu nostāstū, pauguru, Gaiziņa un Viešūra ezera pusē.

Reiņa vecākiem Rasmai un Jurim gandarījums par saviem 4 bērniem un mazbērniem. Bērni un vecākie mazbērni nav devušies pasaulē laimi meklēt, bet dzīvo un strādā Latvijā.

Mazdēls Dāvis – džeza pianists, mazmeita Lauma – zobu higiēniste, kuras meitiņa Amēlija ir pats jaunākais dzinums dzimtas kokā. Meita Māra veikala „Reservet” vadītāja Rīgā.

Kādreiz, pielasijuši aveņu traukus mežmalas stādījumos, vēl pirkām ļoti garšīgu pienu. Liellopus „Rapšos” vairs netur, bet avenes vēl aug un dod ražu!

Sirsniģi un viesmiliģi, uzņēmīgi cilvēki mājā „Rapšos”. Lai Jaunais gads nāk ar veiksmēm, pasūtījumiem, mīlestības gaismu!

L. Vanaga

Pietura...

Pavisam steidzīgi un ierasti ir klāt gada nogale. Esam kļuvuši par vienu gadskārtu bagātāki, bet ir mūsu pagasta ļaudis, kas kopā ar rudens piedzīvošanu svinēja sava mūža nopietnu gadu pieturu. Kuri tie ir? Ieskatieties...

Rita Sāre – 85

Skolotāja, direktore – stingra un prasīga gan pret kolēģiem, skolēniem, gan pret sevi – tāda viņa ir mūsu atmiņās. Stingrība vienmēr kopā ar cieņas pilnu attieksmi, kas, manuprāt, ir noturīgu, cilvēcisku attiecību spēks ar kolēģiem. Uz paveikto skolotāja droši var atskatīties ar lepnumu.

Veronika Krasovska – 85

Prieks pēc pieciem gadiem atkal tikties ar Veroniku. Šķiet, ka laika sprādis ir pagājis bez pēdām, tā pati sirsnība, miers un labestība, ja nu vienīgi laiks ir veicis korekcijas līdzcilvēka mūžā, to paņemot sev. Veroniku dzīves pieredze ir iemācījusi valdīt pār sāpēm, turpinot dzīvot ar pateicību un mieru.

Skaidrīte Čakša – 75

Skaidrītes sirds pieder laukiem, bērniem, mazbērniem, darba mūžs – rūpēs par lopiem. Skaidrītes šodienā ikdienas darbs aizstāts ar atbalstu savējiem, kas ir abpusējs, un ar aktivitātēm Zelgauskas centra dzīvīguma uzturēšanai.

Andris Avotiņš – 75

Tiekoties ar Andri, bija sajūta, ka teiciens „nekur nav tik labi kā mājās”, ir paties, varētu šķist, ka uz zemes ir palicis tikai prieks, darba tikums un ģimeniskums. Viņa smaids iedvesmo.

Gaida Puriņa – 75

Kautrīga, bet tai pat laika drosmīga, ja kādam kaimiņam nepieciešama palīdzība. Gaidas lielā dāvana dzimšanas dienā – tikšanās ar mūža draudzeni pirmo reizi Vācijā.

Gaida noderīga bērnu saimniecībā un šķiet, ka tur viņai ir sava svarīga loma un teikšana.

Vena Benita Saliņa – 85

Vēnas mūžs ir tikpat daudzkrāsains, kā tās puķes ko viņa ir izloļojusi Viesienas dārzniecībā. Mīlestība uz ziediem un augiem vēl joprojām ir dzīva, to var satikt uz visām mājas palodzēm un pie tām. Tādam cilvēkam ir daudz pacietības, sirsnības un spēja radīt un ieraudzīt skaisto caur sirdi. Tāpat Vēnas dzīves vitamīni ir bērni, mazbērni un mazmazbērni.

Dainis Ārents – 80

Dainim pašam labāk patīk fotogrāfija no aktīvā darba laika, bet mums gan liekas, ka Daiņa gadu skaitam labāk piestāv šodienas tēls. Lai kāds būtu viņa attēls, viņā joprojām dzirkstī humors, dzīvot prieks, laba atmiņa un skaidrs darba plāns, kas rīti aizpilda viņa ikdienu ar sievas un dēlu atbalstu.

Inta Kājiņa – 75

Inta savu dzīvi vada skaistā lauku nostūrī, kas reizē ir kā dāvana un reizē kā izaicinājums. Ar dēlu ģimeņu, mazbērnu atbalstu dzīvot ir vieglāk. Intā mājā patieša sirsnība, miers, darbošanās un dzīvot prieks.

Skaidrīte Petrova,
Lolita Tipaine – sociālā darbiniece

Kā dzīvojam

Mēs visi vēlamies dzīvot tūrā un saņemtā vidē. Sakārtojam savas mājas pagalmu. Veidojam puķu dobes, lai būtu skaisti un pievilcīgi ne tikai pašiem, bet arī citiem būtu prieks. Bet kā uzvedamies visiem kopīgajā īpašumā? Ceļmalās izmetam papīrus, kafijas glāzītes, stikla pudeles, skārdenes. Un tad izsakām sašutumu par piemēslotu vidi. Šādu cilvēku nav daudz, bet tie dzīvo mūsu pašu vidū. Vai tiešām ir tik grūti savu izdzertoto pudeli aiznest līdz mājām un izmest konteinerā? Varbūt tas kaitē „labajam” tēlam.

Vēl sāpīgs jautājums par koplietošanas ceļiem. Braukt grib visi, bet kā ar braukšanas kultūru? Pagasts iespēju robežās cenšas ceļus uzturēt kārtībā,

tos nogreiderējot un apļaujot ceļmalas. Bet kā to novērtējam? „krutie zēni” – kuri laikam par tādiem sevi uzskata, brauc tā, ka dubļi un akmeņi iet pa gaisu. Sevišķi „pareizi” izbrauc likumus. No ātrās braukšanas, straujās bremzēšanas un dažkārt arī „saulīšu” veidošanas, ceļa segumā tiek izsistas pamatīgas bedres. Tad nu šāds ceļš nepatīk nevienam lietotājam. Neievēro arī uzstādītās aizlieguma zīmes. Uz aizrādījumu atbild, ka no šosejas drīkst braukt ar ātrumu 90 km/st. un, ieraugot zīmi 30 km/st., strauji jābremzē. Tā arī veidojoties bedres. Tiek izteikti pārmetumi, ka pašvaldība par maz rūpējoties, lai ceļi būtu kārtībā.

Sausā laikā putekļu mākoņi klājas pāri ģimenes dārziem. Ogas un ābolus klāj pamatīga smilšu piedeva. Visu izaudzēto taču lietojam uzturā. Tad kāds te veselīgs uzturs. Vai ātrais braucējs par to

aizdomājas? Izskatā, ka nē.

Nav liela māksla iemest akmeni otra pļavā, izbraukt saņemtu ceļmalu vai nolauzt iestādītam cerīgam galotni. Tā, lūk, mēs dzīvojam. Šādu cilvēku rīcība parāda viņa pieklājības un audzināšanas pakāpi.

Prieks par autovadītājiem, kuri cieņa ne tikai paši sevi, bet arī kaimiņus. Šo cilvēku ir krietni vairāk. Sanāca diezgan paskarbi, bet tas varbūt tiks kādam aizdomāties par savu nelāgo rīcību. Varbūt arī kāds teiks: „Nu kāda viņai daļa?” Bet dzīvojam taču vienā pasaulē un kaut netieši esam saistīti cits ar citu. Ir klusais pārdomu un pārvērtēšanas laiks pirms Ziemassvētkiem. Varbūt der ieklausīties sevī. Nedomāsim tikai par savu labsajūtu, bet arī par to, kā dzīvo mūsu līdzcilvēki.

Mirdza Valdburga,
Viesienas 24

Tik vienkārši...

Lai vējos lido visas rūpes,
Tik dziesmu sirdī saglabā.
Un kamēr vien ar dziesmu dzīvo
Tik ilgi cilvēks laimīgs būs.

/Mirdza/

No malas raugoties uz dzīvi, viss liekas vienkārši un viegli. Vienkārši uzsmadīt pretimnācējam, pateikt PALDIES par laipnu attieksmi un palīdzību. No sirds pateiktu mīļu vārdu. Vārds taču nemaksā neko, bet izsaka tik daudz... Ļoti bieži neiedrošināmies to darīt. Varbūt kautrīguma vai citu iemeslu dēļ. Kāpēc visu sarežģījam, ja viss ir tik vienkārši? Un tiešām, tik vienkārši ir pabūt kopā, izbaudīt laimīgus mirkļus un vienoties dziesmā, saņemot pozitīvu enerģijas lādiņu turpmākajām gaitām.

Oktobra mēnesī saņēmām jauku ielūgumu no Jumurdas vokālā ansambļa „Ievziedi”, ar uzaicinājumu piedalīties muzikālajā pasākumā „Tik vienkārši”... lai kopā ar „Ievziediem” un Ķeipenes vokālo ansambli „Mirkli” pavadītu dziesmu pēcpusdienu.

Un tā 29. oktobrī, ar pašvaldības sarūpētu busiņu un pie tā stūres allaž izpalīdzīgo Aigaru, devāmies ceļā. Ja Lauterē mūs priecēja saule, tad, tuvojoties Jumurdai, pārsteidza pamatīga lietus gāze un krusa. Pie pagasta ēkas mūs sagaidīja tās saimniece – Agita. Tā kā esam kaimiņu pagasti, tad Jumurdā ciemojāmies arī agrāk. Tiesa – jaunajā ēkā pirmo reizi. Ciemakukulim bija jāsarūpē ne tikai dziesmots priekšnesums, bet arī kāds kārums no krāsainajām rudens veltēm degustācijai.

Muzikālo pasākumu ievadīja „Ievzie-

di”, katram ansamblim veltījot dziesmu. „Mežābele” – par „Veco Kaču”. Es un Dzidra zīmīgi saskatījāmies. Nu tieši kā par mums. Bija jau tri. Taču izrādījās, ka piedziedājums „Lai, lai, lai lā”, veltīts mūsu Lailai. Labi, ka tā

Ķeipenes „Mirkli” izpildīja vairākas vēl nedzirdētas dziesmas. Ansambļa vadītājs Andris Upenieks pats raksta arī dziesmu tekstus un mūziku. Nākošā gada sākumā vadītājs iecerējis iepazīstināt ar savu muzikālo veikumu plašāku publiku. Arī „Mežābele” tika uzaicināta kuplīnāt pasākumu un sagatavot dziesmu, kura, pēc vadītāja teiktā, spētu atvērt sirdi un pēc noklausīšanās aizvērt, lai emocijas paliek dvēselē.

Pēc „iesilodošo” grupu snieguma –

iepriekšminētie ansambļi – sekoja mūsu Legzdiņu koncerts. Var apbrīnot viņu enerģiju un atraisītību uz skatuves. Kad māsas uzstājas, viss iet pa „gaisu” un pa istam.

Sirsniņus vārdus visiem klātesošajiem veltīja Agita. Viņas valoda rit kā čalojošs strautiņš. Visu saka tieši, atrod pareizos vārdus jebkurai situācijai. Un tie nāk no sirds. Varbūt tāpēc, ka Jumurdai piemīt īpaša aura un cilvēki dzīvo vienkāršāk un vienkāršāk. Šo labestīgo auru un vienkāršību sajūtām arī mēs „Mežābeles” dalībnieces.

Paldies „Ievziediem” un jumurdiešiem par iespēju pabūt kopā un iepazīt arī jaunus draugus.

Mirdza Valdburga

INTERESANTI

Daudzveidīgas darbības formas meklē skolas Vecāku padome. Tās vadītāja Aira Pūce-Freja pastāstīja, ka keramikas pulciņa bērnu darinājumus tirgos Ziemassvētku eglītes dienā skolā, par iegūtajiem līdzekļiem izveidos vitrīnas, kurās varēs aplūkot skolēnu darinājumus.

Iepriecina 2. klases zēnu „Koku pasaule” – daudzveidīgie darbiņi, kurus augstu novērtēja pircēji „Maximas” tirdziņā. Vadītāja viņu klases audzinātāja Vita Frīdvalde, darbā neiztieks bez vecāku atbalsta, „Starā” ievietotajā fotogrāfijā Krišjānis, Roberts un Kārlis, kā arī vecāki-pašciņņas un prieka pilni.

Attēlā, kas tapa mūsu pagasta Rudens tirgū pie sporta zāles, Aira un viņas bērni tirgo savus darinājumus. Arī es no viņiem toreiz iegādājos ozolkoka

gaļas dēlīti.

Varu piebilst, ka Vecāku padomes ansamblis kopā ar skolēniem uzstāsies Ziemassvētku koncertā.

Laima

Labais lāčuks

Reiz kādā ziemas dienā mežā bija liels putenis. Visi zvēri slēpās. Vējš tā auroja un koku zari tā krakšķēja, ka no miega pamodās kāds lācis, kam nebija mammas. Viņš vairs nevarēja iemigt. Un lāčukam sagribējās ēst.

Viņš izlīda no migas un cauri putenim devās meklēt ēdamo. Te pēkšņi lācēns saklausīja kliedzienu. Viņš skrēja, ko kājas nes, kliedzienu virzienā un redzēja, ka mednieku slazdā iekritis zaķēns. Lāčuks piegāja viņam klāt un teica:

„Sveiks, draudzīņ! Tu esi ātrs kā pūciņa, bet esi nonācis ķibelē. Nebaidies!”

Lāčuks atplēta slazdu, deva zaķēnam ķepu, pie kuras viņš pieķērās un tika no slazda laukā. Tā stiprais lācēns zaķēnu izglāba. Zaķuks pateicās vairākas reizes. Pateicās no visas sirds:

„Paldies, mans lieliskais glābēj! Tencinu tevi un pateicos!”

Stiprajam lācēnam ap sirdi kļuva silti. Viņš prasīja, vai gausim ir, kur palikt. Izdzirdējis, ka zaķa bērnam nav savu māju, ka viņš parasti apmetas zem kādas eglītes zariem, lācēns aicināja zaķi sev līdzī, kamēr zaķēns tiek pie īstām mājām. Tikai vispirms jādabū kaut kas ēdams, jo nu jau abi bija izsalkuši.

Zaķēns vedināja lāčuku līdz uz kādām mājām, kur dzīvoja cilvēki. Lācēns negribēja iet un uztraucās, jo nekad negāja pie cilvēkiem, to viņam vēl mamma bija mācījusi. Bet zaķēns mierināja, ka tai mājā dzīvo kāds puika, kas pagraba priekšā uz soliņa katru dienu salika našķus, kas garšo zaķiem un varbūt arī lāčiem. Tas puika bija ar tādu sirdi, labu sirdi.

Tā arī bija. Abi paēda un nemaz nemanīja, kā puika, degunu stiklam piespiedis, pa logu cauri sniega vērpētēm noskatījās uz abiem, čukstēdams: „Lai labi garšo, jaukumiņi mani!”

Tad abi devās uz lāčuka mīgu un, kamēr putenis turpināja aurot, prātoja par mājiņu, ko pa abiem varētu uzcelt zaķēnam tepat blakus lācēna mīgai. Un uz mājiņas durvīm iegravētu labās sirds vārdus:

„Kam labi vārdi, tam laba sirds.

Kam labi vārdi un laba sirds, tas citiem palīdz.

Kas citiem palīdz, tam labi draugi un pašam silta sirds.

Kam labi vārdi un silta sirds,

Tam vienmēr klājas labi!”

Kaspars Miklašonks,
4. klase

Kā es iepazīnu „Braku” sētu

Pūta auksts vējiņš, es devos mājup pa dzeltaini koši sarkanīgām rudens lapām. Rudens lapas čaukstēja. Es apstājos un pacēlu krāšņo rudens lapu.

Pēkšņi manas ausis saklausā: „Bra, bra!” Devos tālāk, nesaprazdama, kas te skan. Kas to būtu teicis? Minūtes gāja tik lēnu, it kā zeme būtu apstājusies. Tā nu es gāju, gāju, domādama, ka šī diena ir pavisam dīvainā. Vēlreiz neparasta skaņa pārskrēja kokam: „Ki, ki!” Es pārbijos, domādama, ka mani kāds vajā. Aizelsusies skrēju mājās. Paklupu aiz akmens un sasitu celi, klibodama steberēju mājup, cik vien ātri varēju. Ietenterēju istabā. Mamma sabijās, vai kāja nav izmežģīta, un stingri nosēja manu ceļgalu. Gāju uz istabu ar apbintēto kāju. Te man ienāca prātā doma: „Varbūt pameklēt internetā, kas tās par skaņām?” Es piegāju pie datora un sāku pētīt: „Bra, bra, ki, ki.” Negaidīti atvērās mājas lapa “www.braki.lv – par Braku muzeju. Domāju, domāju, pētīju, pētīju, kamēr izdomāju, ka mani šīs dīvainās skaņas iepazīstināja ar skaisto un daudzveidīgo „Braku” muzeju un sētu.

Redzēju senas lauku sētas fotogrāfijas – pelēcīgas ēkas no koka gulbalkšiem ar niedru jumtiem. Tik pazīstamas, jo pati dzīvoju lauku mājā. Manu uzmanību piesaistīja bilde ar skulptūru, kurā redzams vīrs biezā kažokā ar rozēm rokā. Varētu domāt, ka tie ir ziedi, ko ievērojams rakstnieks saņēmis no citiem. Taču nē – tās ir rozes mātei!

Man ļoti patika teiciens Braku mājas lapas sākumā: „Te ir varen jauki, un te es arī vislabāk varu rakstīt...” (R. Blaumanis) Latviešu valodas stundā mēs runājām par Rūdolfa Blaumaņa muzeju. Tas bija tik negaidīti un saistoši! Visa klase tur bija bijusi, bet es nē. Klausījos ar lielu interesi.

Pētot Blaumaņa konkursus un lasot dažādu gadu domrakstu tematus,

mani ieinteresēja daži Blaumaņa teicieni, piemēram: „Pasaulē jau nu tā gan ir: ikkatram jāskatās uz priekšu”. Ikkatram cilvēkam ir jāpiedzīvo kaut kas jauns. Uztraukums bija pārņēmis mani, ierodoties jaunā skolā. Taču droši skatījos uz priekšu un pavisam viegli iepazīnos ar lieliskām meitenēm un pušiem manā klasē.

Es ilgi sēdēju pie datora un biju sastraukta, jo uzzināju, ka Blaumanis ir uzrakstījis romānu „Nāves ēnā”. Tik skarbi! Kā tas ir – nekrist izmisumā tik briesmīgā situācijā? Vai vienmēr var iet uz priekšu, darīt un cīnīties?

Saule norietēja, pienāca vakars. Apkārt tik tumšs, lietus lāses pil gar loga rūti. Devos gulēt ar prieku, jo biju iepazīsusi “Braku” sētu, kaut arī tur vēl neesmu bijusi. Skatījos un tik daudz ko iztēlojos. Pienāca rīts, pie manis ciemos atnāca draudzene. Es sāku stāstīt par vakardienas notikumu, draudzene nemaz neticēja. Bet pēc kāda laika parādīju viņai savu sāpīgo, apbintēto celi. Beidzot viņa noticēja, un mēs devāmies kopā saulainā rudens dienā.

Es esmu priecīga, jo sāku iepazīt „Braku” sētu. Šoreiz virtuāli, nākamreiz centīšos aizbraukt. Es biju pārsteigta par skaņām, kuras manas ausis saklausīja. Ir tik daudz dažādu skaņu, ko mēs katru dienu dzirdam un mums šķiet, ka tās neko nenozīmē. Taču tās pasaka tik daudz interesantu lietu, kuras mēs pat nojaust nevarējam. Šīs skaņas es piedzīvoju tikpat patiesi kā sāpes ceļgalā.

„Ko tu šodien vari padarīt, tā neatstāj uz rīdienu, „teicis Rūdolfs Blaumanis. Šodien jādara tas, kas cilvēku sasniedz, citādi neizdosies iepazīt savu dzīvi. Es to darīju un iepazīnu kaut ko jaunu, iepazīnu pati sevi. Es aizbraukšu uz „Brakiem” tad, kad būs tāda iespēja. Tiksimies!

Anita Šivcāne,
7. klase

Kakao ar putukrējumu

„Mīļo čabulīt, babulīt,
Es vēlos tevi apskaut tā,
Kā to nespēj cits neviens.

Lido debesīs, mīļā!

Tevi neslēpjas bēdas un vājums,

Tevi neslēpjas nekā sliktis.

Tevi noglabāts vienīgi mīlums,

Kas dāvāts katram no mums.”

Tāda bija dziesma, ko mamma klušiņām dungsja, pa logu skatīdamās, kā Emilija ar draudzeni no kaimiņmājas dzīvojas pagalmā, sniegā. Viņas taisīja sniegavīrus, lielus un savādus. Taisīja

engelišus sniegā, baltus jo baltus. Bet pats galvenais – sniega pikas, kas izskatījās kā sirsniņas. Sāka puteņot. Mamma sauca: „Čabulīt manu, nāc iekšā!” Emilija ieskrēja iekšā, draudzene ieskrēja savā kaimiņmājā, kuras logā dega tikpat silta gaisma.

Mamma uztaisīja kakao ar putukrējumu. Emilija nogērbās, apsēdās siltajā gaismā un dzēra kakao ar putukrējumu.

„Mīļo čabulīt, babulīt!” ☺

Sabīne Bērtaņa,
4. klase

Laiques rats

Reiz senos laikos dzīvoja meitene, kuras vārds bija Elizabete. Viņa bija jauka un bieži palīdzēja cilvēkiem. Reiz viņa satika meiteni, kura staigāja ļoti noskumusi. Elizabete viņai vaicāja: „Kāpēc tu esi tik noskumusi?”

Meitene atbildēja: „Es nezinu, kas ir prieks...”

„Kā tu vari to nezināt?”

„Nezinu.”

„Ļauj man tev palīdzēt!” Elizabete iesaucās.

„Kā tu to vari izdarīt?” skumji atteica meitene.

„Vienkārši – mēs iesim priecāties!”

Elizabete aizveda meiteni uz kādu atrakciju parku un sameklēja tajā Laiques ratu. Elizabete paskatījās uz Laiques ratu, bet tas negriezās. Viņa iedomājās: „Tikai vispirms nopirksim jaunās kleitas mums abām. Kādu tu gribi?”

Meitene prātoja: „Nevaru iedomāties. Bet tu pati zini, kādu kleitu gribi?”

Elizabete gribēja iesaukties, ka, protams, zina, taču padomāja un saprata, ka nezina gan. Viņa stomījās un apjukusi raustīja plecus, kamēr meitene, viņu vērojot, pasmaidīja un tad sāka smieties.

Elizabete sauca: „Re, tu smeijies, tu tagad zini, kas ir prieks!”

„Jā, jā, tas ir tad, kad vienkārši esi laimīgs par to, ko dari un ar ko kopā to dari! Vienkārši tā ir!”

Labi vārdi sirdi silda,
Miers un skaistums sirdi silda.
Vai tu zini, kas ir miers?
Vai tu zini, kāds ir prieks?

Mana sirds bij' ledus auksta,
Tā kā sniega klāta pļava,
Tomēr atspīd silta saule,
Atkūst baltā sniega pļava!

Mana sirds nu ir kā saule,
Tā kā tikko plaucis zieds,
Silta tā un ļoti jauka.
Kāda tava tagad ir?

Agnija Rubene,
4. klase

„Ja gribat gatavoties uz lielām lietām, tad pa priekšu parādāties mazos darbos”

(Rūdolfs Blaumanis)

Agrāk es esmu nodarbojies ar vairākām lietām, es biju aktīva un radoša. Es vienmēr esmu vēlējies sasniegt kaut ko lielu. Agrāk es daudz zīmēju, skrēju orientēšanos un vienkārši baudīju dzīvi, bet man arvien vajadzēja kaut ko vairāk. Pastāstīšu par vienu no saviem hobijiem, kura dēļ man nācās šķirties no citiem.

2012./2013. mācību gadā es iestājos mūzikas skolā, klarnetes klasē. Es biju ļoti priecīga par to, ka mācišos mūzikas skolā. Gāja laiks, un jau decembrī saņēmu savu pirmo liecību, bet skolā bija riteņbraukšanas pulciņš, un Kusas komanda ilgus gadus uzvarēja Latvijas Jauno satiksmes dalībnieku sacensībās. Direktors man piedāvāja iet uz treniņiem, bet tajā laikā man bija mūzikas skola. Starp mūzikas skolu un treniņiem es izvēlējos treniņus. Atdevu savu klarneti atpakaļ mūzikas skolai un nolēmu regulāri apmeklēt pulciņu. Mācījos satiksmes noteikumus, braukt šķēršļus un pirmo palīdzību. Ar sacensību palīdzību es sevi pilnveidoju un zināju arvien vairāk. Pateicoties maniem labajiem rezultātiem, es iekļuvu skolas 1. komandā, kaut biju jaunāka par citiem. Uzvarējām Madonas novadā, bet ar to nepietika, bija jāuzvar Latvijā. Vasaras sākumā, kad citi baudīja brīvās dienas, mums bija jāiet uz treniņiem, jāmacās noteikumi, jābrauc šķēršļi un jāsaliedē komanda. Vēlāk mēs braucām uz sacensībām „Ronīšos”. Tur bija ļoti skaists priežu mežs, netālu jūra un vasaras sajūta. Sacensības es izturēju diezgan labi, un tur mēs arī uzvarējām. Tomēr Latvijas izlasē jau tāpat vien netiek. Bija treniņnometne, kuras laikā divus cilvēkus, kuriem rezultāti bija sliktāki, atmeta, un palika četri stiprākie. Es nebiju viena no tām... Arī Ingars nebija, viņš ir mans klasesbiedrs. Abi mājās braucām kā nelaiques čupiņas. Bet, kā teicis Rūdolfs Blaumanis, „Pasaulē jau nu tā gan ir: ikkatram jāskatās uz priekšu.”

Vasara pagāja, rūgtums pārgāja. Septembra sākumā tie četri, kuri tika uz Eiropas sacensībām, tur arī brauca. Eiropas čempionāts notika Melnkalnē, tur ir jādara tas pats, kas Latvijā: jāzin riteņa detaļas, satiksmes noteikumi un prasmīgi jābrauc ar riteni. Ik mēneša sacensībās Baložos es gandrīz vienmēr ieguvu kādu vietu uz pjeDESTĀLA. Tas iepriecināja un palīdzēja domāt par lielajām lietām. Treniņi kļuva grūtāki, reizēm mūs dzenāja kā suņus.

Gāja laiks, un bija jāveido komanda. Šī

komanda bija citādāka, jo tie, kuri ir bijuši Eiropas sacensības, vairs Latvijas izlasē nedrīkstēja būt. Mūsu komanda uzvarēja Madonas novadā. Sākās tas pats, mazie un grūtie darbiņi – atkal mums bija treniņi vasaras sākumā un tad bija jābrauc uz „Ronīšiem”. Ar 1 punkta starpību mums izdevās uzvarēt! Bijām ļoti priecīgi, saviļņoti un laimīgi.

Tomēr visi seši komandas dalībnieki, lai kā arī gribētu, uz Eiropas čempionātu nevarējām braukt. Visi mājās mācījāmies treniņnometnei. Kādu vakaru, kad es pildīju testus, pie mums atbrauca direktors. Mēs runājām, un beigās viņš pateica, ka Sabīnei (komandas biedrenei) bija operācija, tāpēc treniņnometnē būsīm mēs ar Agitu un meitene no Baložiem, kuras komanda ieguva 2. vietu. Es biju šokā, bet nu kā ir, ir. Treniņnometne notika augusta beigās. Es pat nepaspēju sev skolas lietas nopirkt, to darīja mani vecāki. Trīs dienas mūs trenēja, mācīja un iedrošināja labākie tiesneši Latvijā. Viņi mūs vērtēja un pēc punktiem arī noteica, kas brauks uz Eiropas čempionātu Norvēģijā. Es biju ieguvusi vietu Latvijas izlasē! Biju parādījusi sevi mazajās lietās. Divas dienas pirms brauciena mums bija jābrauc uz Baložu skolu mācīties visu, neviens mūs īpaši nežēloja, jo, lai sasniegtu lielas lietas, ir jāiegulda liels un grūts darbs. Mājās es augusta beigās vispār nebiju, un, pats galvenais, uz 1. septembri arī nebiju.

Nākamajā dienā sākās mūsu ceļojums. Vairākas stundas nogurdinošs ceļš uz Rīgu, tad ar prāmi uz Zviedriju, un no Zviedrijas uz Norvēģiju, Oslo. Čempionātā gāja diezgan labi, bet, protams, vienmēr var vēl labāk, jo līdz 1. vietai mums pietrūka 7 punkti, līdz 2. vietai 5 punkti un līdz 3. vietai 2. punkti. Ir gods būt ceturtajai labākajai komandai Eiropā. Bet ir kur vēl tiekties!

Tas vēl nav viss, mūsu sapņu komanda piedalās konkursā „Gribu būt mobils”, Sarkanā krusta sacensībās, kurā bija pirmās palīdzības noteikumi, un tajā pavasarī ieguvām 1. vietu. Izglītojam jaunākos, nokārtojām tiesības. Mums vēl tik daudz kas ir priekšā! Kā teiktu Rūdolfs Blaumanis, „Zeltu dabū caur daudzkārtēju skalošanu.” Mūsu sūrais darbs tiek ļoti labi novērtēts. Mēs esam kā mazi zelta gabaliņi satiksmes jomā.

Lai katram izdodas atrast hobiju, kam nodoties ar sirdi un dvēseli!

Santa Bērtiņa,
7. klase

Senlatviešu Ziemassvētku tradīcijas

Nevieni svētki nenorit bez paaudzju paaudzēs krātām tradīcijām. Arī gada īsākajai dienai un garākajai naktij jeb Ziemassvētkiem vai ziemas saulgriežiem ir savas tradīcijas. Par latviešu raksturīgākajām tradīcijām tiek uzskatītas – pirti iešana, deviņu ēdienu ēšana, kas nodrošina pārtikušu nākamo gadu, iešana budēļos, ķekātās jeb čigānos, bluķa vilkšana, zilēšana un dāvanu dāvināšana.

Mājas pušķošana

Ziemassvētkiem gatavojoties, tūrija un uzkopa māju, pēc tam to pušķoja. Mājā ienesa eglīti, kurai bija īpaša nozīme; vēsturiski tā nāk no senču dzīvības koka, ko ziemas saulgriežos ienesa namā. Pušķošanai izmantoja egļu zarus, krāsainus dzīparus, salmus, smilgas, putnu spalvas, olas, augļus, dārzeņus, ēveļu skaidas un kaltētus ziedus. Sevišķi populāra bija puzuru veidošana. Tie tika izgatavoti no salmu savērumiem, ko papildināja ar dažādiem citiem materiāliem, piemēram, krāsainām lupatiņām vai putnu spalvām. Dažreiz puzura vidū tika iekārti kartupelis, kurā sadurti salmi. Šāds veidojums tika dēvēts par saulīti. Rotājumus visbiežāk darināja bērni, ieliekot tajos savu mīlestību un bērna sirds skaidrību. Tāpēc šādiem veidojumiem piemēta īpaša enerģētika. Arī mūsdienās uzskata, ka tie lieliski attīra telpu no nevēlamām enerģijām, par cik puzuriem ir daudzskaldņa forma, kas sastāv no daudzām mazām piramīdiņām.

Ziemassvētku mielasts

Ziemassvētkus senie latvieši svinēja trīs dienas – no 24. decembra līdz 26. decembrim. 24. decembra vakars bija kūķa vakars, kad galdā goda vietā tika likta īpaša graudu biezputra, saukta par kūķi jeb koču. Graudu ēdieni simbolizēja dzīvības procesu nepārtrauktību un cieņas izrādīšanu senčiem, kuru garu labvēlību šādā veidā svinētāji mēģināja iemantot.

Ak tu lielu brīnumiņu,
Pilni galdi piekravāti:
Cūkas kājas, šņukurītis,
Bieza putra vidiņā.

Ziemassvētki tika sagaidīti ar bagātīgi klātu galdu, uz kura netrūka ne ēdienu ne dzērienu, tāpēc bez obligātā kūķa, uz tā bija zirņi, pupas, cūkas šņukurs, putrainu desas, vistas cepetis, štovēti kāposti, sautēti kāļi un burkāni, krāsni cepti kartupeļi, pīrāgi un apaļi rauši, kas simbolizēja sauli. Tradicionālais Ziemassvētku dzēriens bija medalus, ko mūsdienās vairs nevar redzēt uz svētku galda. Taču dzēra arī pienu un paniņas. Obligāti uz galda atradās maize, sāls un uguns, kas solīja svētību nākamajam

gadam. Galdu nedrīkstēja novākt visu Ziemassvētku nakti, lai nākamo gadu dzīvotu pārticībā.

Ko mēs, bērni, ēdīsim

Ziemassvētku vakarā?

Būs zirņi, būs pupiņas,

Būs cūciņas šņukuriņš.

Latgalē, tāpat kā visās katoļticīgajās valstīs, četras nedēļas pirms Ziemassvētkiem, kas sakrīt ar Adventes laiku, sāka ievērot gavēni, kura laikā uzturā nelietoja gaļu.

Ziemassvētku pēršanās

Ziemassvētku pirts rituāls bija paredzēts, lai sagatavotu cilvēku gaismas uzvaras svētkiem. Pirts tika kurināta dienu pirms Saulgrieži atradās zenītā vai Saulgriežu dienas ritā. Pirti ne tikai fiziski mazgājās, bet arī simboliski attīrījās no visa enerģētiski sliktā, kas pa gadu sakrājies un sagatavojās jauna veiksmīga enerģētiskā cikla uzsākšanai. Jeb citiem vārdiem sakot, – nomazgāja dvēseli baltu.

Budēļos, ķekātās, kaļadās jeb čigānos iešana (šai izpriecai atkarībā no dažādām Latvijas vietām ir vēl arī citi apzīmējumi) Šim notikumam īpaši gatavojās. Ļaudis gatavoja maskas, kas parasti līdzinājās tiem gariem, kuriem gribēja pielabināties. Viena no pazīstamākām senlatviešu ķekatnieku maskām bija lāča maska, jo cilvēki ticēja, ka lācis ar savu rūkšanu aizbaida projām visus ļaunos garus. Lācim noteikti līdzī gāja tā dīdītājs, kas skandināja:

Danco, lāci, danco, lāci,

Saimeniece, samaksās:

Šņiņķi, gaļas, klaipu maizes,

Trīs pimberi naudas.

Bez lāča populāras bija buka, nāves, dzēves, garās sievas un mazā vīriņa maskas. Masku gājiens devās cauri ciemiem no mājas uz māju, dziedot un dejojot. Katram gājienam bija savs vadonis, ko dēvēja par Budēļu vecajo. Tam vienmēr līdzī bija rikste, ar ko nopērt māju ļaudis. Pēriens bija jāsaņem katram obligāti, lai nākamajā vasarā to nenoēstu odi un dunduri. Budēļtēva rikstei latvieši piedēvēja varenu dzīvības, veselības un auglības spēku. Budēļiem bija jāpaliek nepazītiem. Šim nolūkam centās izmainīt balsi, mutē liekot kādu priekšmetu un pat izgriežot liekos zobus no rāceņiem. Budēļus visur laipni sagaidīja, bagātīgi pacienāja un apdāvināja, jo tas solīja svētību tam namam un ģimenei, kurā budēļi ciemojās. Kurš gan gribētu atteikties no svētības? Budēļi atnesa svētību ikvienai vietai, kur tie uzturējās.

Simtiem cepu kukulišu

Ziemassvētku gaidīdama;

Simtiņš nāca dančā bērnu

Ziemassvētku vakarā.

Bluķa vilkšana

Šim nolūkam jau iepriekš tika sagatavots ozolkoka bluķis, kura abos galos iestiprināja resnas virves. Ziemassvētku vakarā vīrieši ķērās pie virvēm un vilka bluķi gan pa savu sētu, gan no vienas mājas uz otru cauri visam ciemam. Bluķis tika īpaši izvilks cauri tām vietām, kur atgadijušās kādas likstas. Bluķa vilcējiem sekoja trokšņojošu ļaužu pūlis, tādējādi aizbaidot ļaunos garus. Valdīja uzskats, ka tie īpaši sarosās saulgriežu laikā. Pēdējā no mājām bluķi ievēla speciāli šim nolūkam sagatavotos degošos salmos un sadedzināja. Līdz ar bluķi sadega visas pērnā gada neveiksmes, sliktās domas un darbi.

Pirms bluķa vilkšana pārtapusi par simbolisku ļaunuma iznīcināšanu, tālākā senatnē tā reprezentējusi Saules un gaismas augšupeju, vēlāk kļūstot par „Ziemassvētku vilkšanu kalnā”, kad bluķis vilkts kalnā.

Ai, bagāti Ziemassvētki,

Lejiņā nogājuši!

Tekam, veci, tekam, jauni,

Velkam svētkus kalniņā.

Zilēšana un laimes liešana

Izplatīta Ziemassvētku vakarā bija nākotnes zilēšana. Tas bija vēl viens veids cīņai ar ļaunajiem gariem un veiksmes piesaistīšanai. Sevišķi ar zilēšanu noņēmas neprecētās meitas, kas vēlējās uzzināt, kurš būs viņu izredzētais. Precinieku varēja mēģināt ieraudzīt, atmuguriski pieejot pie krāsns un caur kājstarpī tajā raugoties. Arī Ziemassvētku naktī izslaukot istabu, un uz saslaucītajiem gruziem apsēstoties un sukājot matus, varot ieraudzīt savu izredzēto nākam. Taču ne tikai meitas zilēja savu nākotni.

Uz labu ražu cerot nākamajā gada, senie latvieši skaitīja zvaigznes debesis; jo vairāk saskaitīja, jo labāka raža gaidāma. Vēl viens veids, kā tikt pie labas ražas, bija krustiņa izgatavošana no pilādža, kurš pēc tam bija jāaprok rudzu laukā zem sniega. Bet, ja gribēja pie lielas nauda tikt, tad vajadzēja ņemt melnu kaķi un ar to klēpi apiet apkārt baznīcai.

Un pilnīgi noteikti visi senlatvieši zimēja baltu krustu uz durvīm, lai mošķi un ļaunie gari netiek mājā.

Varbūt arī mēs šajos Ziemassvētkos ar baltu kritu uzvilksim krustu pret ļaunumu uz savām durvīm un mēģināsim atdzīvīnāt savā ģimenē vismaz kādu no mūsu senču tradīcijām..

Epadomi.lv

Gribat ticat, gribat – nē! HOROSKOPI!!!!

2017. gads pēc ķīniešu kalendāra būs Ugunīgā Gaiļa gads. Astrologi apgalvo: nepakļāvīgais Gailis ietekmēs visas zodiaka zīmes bez izņēmuma. Bet kāda būs šī ietekme?

Gailis ir Saules simbols – tieši ar viņa dziesmu no rīta sākas diena. Austrumu zemēs Gailis ir tieši saistīts ar Saules siltumu: indiāņi viņu uzskata par Saules enerģijas iemiesojumu, bet japāņi – par pirmo gaismu.

Ķīnieši Gaili saskata piecu tikumu simbolu: tas apvieno drošsirdību, labsirdību, uzticību, cieņu un labvēlību. Tieši šīs īpašības vajadzēs īpaši kopt un veicināt 2017. gadā.

Ar pieciem tikumiem tieši saistītas Gaiļa īpašības – sirsnīgums un atklātība. Gailis saka visu, ko domā, necenšoties slēpt vai izkropļot informāciju. Reizēm viņa atklātība un tiešums var radīt iespaidu par netaktiskumu un rupjību, jo spriedumi patiešām ir kategoriski un tieši.

Tieši tāpēc 2017. gada horoskops iesaka visiem turēt emocijas grožos un sekret teiktajam.

Gailim patīk komandēt, aizrādīt citiem savā skarbjā manierē, bet pats gan necieš savā virzienā vērstu kritiku.

Iekarot Gaiļa sirdi var ar glaimiem un uzslavām. Mīlestība uz glaimiem nozīmē, ka Gailim pastāvīgi jāatrodas uzmanības centrā.

Gailis vienmēr ir pirmais, viņam piemīt iedzimtas līdera dotības. Gailim nepieciešama apkārtējo uzmanība, bet tās viņš var ieslīgt depresijā. 2017. gadā drīkst un pat vajag izcelties no puļa, turklāt ne tikai sievietēm, bet arī vīriešiem.

Lai piesaistītu uzmanību, Gailis cenšas ģērbties spilgti, ignorējot pieņemtos standartus. Nepieciešamība pēc vispārējas atzinības padarījusi Gaili par ekspertu pareizā iespaida radīšanā.

Gailim patīk darbs, kurā var daudz komunicēt ar cilvēkiem. Gaili pēc tiesas un taisnības jebkurā kolektīvā uzskata par spilgtu un neparastu cilvēku. Daudziem Gaiļa gadā izdosies ātri kāpt pa karjeras kāpnēm!

Gailis ir loģisks un konservatīvs it visā, pat politikā. Lai gan mīl baudīt apkārtējo uzmanību, Gailis uzskata, ka tieši viņa domu gājiens ir pareizs, bet citi kļūdās. No tā izriet, ka Gailis patiesi paļaujas tikai pats uz saviem spēkiem. Tāpēc strādīgiem, neatlaidīgiem un tiešiem karjeristiem šajā gadā spīdēs veiksmes saulīte.

Gailim nemēdz būt vieglas naudas, tieši Gaiļi bieži kļūst par darbaholiķiem. Gailis vienmēr grib paveikt vairāk nekā

būtu spējīgs. Bet reizēm viņš atļaujas darbā paslinkot, un to var izskaidrot ar tieksmi pafilozofēt.

Ja Gailis nodarbojas ar savu sapņu darbu, viņš var sasniegt patiešām daudz: naudu, neatkarību, prestižu. 2017. gada horoskops iesaka atrast savu patieso mērķi dzīvē. Neskatoties uz rosīgo sabiedrisko dzīvi un daudzajiem jaunajiem paziņām, daudzi šajā gadā jutīsies vientuļi.

Gailis ir pretrunīga zīme, tāpēc 2017. gads būs sarežģīts tiem, kas nespēj saglabāt līdzsvaru starp privāto dzīvi un darbu. Savukārt visiem ar iniciatīvu apveltītajiem, darbīgajiem cilvēkiem Gailis palīdzēs sasniegt daudz.

Auns

Aunu dzīvē beidzot ir pienācis laiks atslābināties un izbaudīt visu, ko dzīve spēj dot. Divi iepriekšējie, visai grūtie gadi nu ir aiz muguras un ir pienācis laiks baudīt sava darba augļus.

Vērsis

Pērtiķa gads jau ir gandrīz pagājis, bet tas nozīmē, ka visas neveiksmes, zaudējumi, stress un uztraukumi visai drīz arī būs pagātnē. Ir pienācis laiks atslābināties un baudīt dzīvi. Zvaigznes nesola, ka viss šajā gadā ies kā pa sviestu, tomēr Vērsi var diezgan droši cerēt uz pieklājīgu kompensāciju par iepriekšējā gada neveiksmēm un zaudējumiem.

Dvīņi

2017. gadā Dvīņiem būs jāveic kāds svarīgs solis pretim gaišākai nākotnei. Labklājību Dvīņiem nodrošinās pareizi uzstādīts uzdevums. Dvīņiem nevajadzētu pieņemt lēmumus, kuri nav labi apdomāti un kuros nav izpētīti visi iespējamie zemūdens akmeņi. Viss noteikti ir jāapdomā un jāapsver iespējamie riski, lai vēlāk nav jāšūkstās par neiegūto izdevīgumu. Kļūda var maksāt ne vienu vien zaudētu gadu. Bet citādi zvaigznes Dvīņiem būs labvēlīgas gandrīz visos to uzskumos.

Vēži

2017. gadā Vēžu iekšējā pasaule piedzīvos ievērojamas izmaiņas. Vēži atbrīvosies no vecā un ielaidīs savā dzīvē jauno. Šī dvēseles „modernizācija” atstās iespaidu uz visām Vēžu dzīves sfērām. Vēži zaudēs ticību sev, sajūtīsies nošķirti no pasaules un pat sajūtīsies paši sev sveši. Tomēr tiklīdz kā jaunās pārliecības nostiprināsies, Vēžu pašsavaldība atgriezīsies.

Lauvas

Cēlās un patstāvīgās Lauvas 2017. gadā saskarsies ar neparastu un tām neierastu situāciju – tām praktiski nebūs jācinās par peļņu. Lauvu zīmē dzimušie

ir pieraduši visu sasniegt paši un tādēļ situācijā, kad tām viss pats krīt rokās, tās jutīsies nedaudz apmulsušas.

Jaunavas

Sēdēt bez darba Jaunavām nesanāks arī 2017. gadā. Daudzi darbi prasīs Jaunavu personisku iesaisti. Tām Jaunavām, kurām patstāvība ir pierasta lieta, tas nekādas grūtības nesagādās, grūtāk ies tiem šīs horoskopa zīmes pārstāvjiem, kuri ir pieraduši peldēt pa straumi.

Svari

2017. gadā Svaru panākumi būs pilnībā atkarīgi no pašiem Svariem. Liktenis tiem dāvēs daudz iespēju audzēt savu labklājības līmeni, galvenais būs nepalaist tās garām. Sākot strādāt pie kāda projekta, būtu ļoti svarīgi ieguldīt tajā visus savus spēkus, kā arī izrādīt pietiekošu izlēmības un patstāvības līmeni.

Skorpionis

2017. gadā daudzi Skorpioni nonāks lielu pārmaiņu priekšā. Pēc šīm pārmaiņām Skorpionis savu dzīvi sāks dalīt divās daļās: “pirms” un “pēc” Par lūzuma posmu Skorpiona dzīvē kļūs jauna cilvēka satikšana.

Strēlnieks

Strēlnieka optimistiskā daba un spēcīgā enerģija pavērs tam daudz perspektīvu. Tie spēš paraudzīties no malas uz savām problēmām, bet tas tiem ļaus tās vieglāk atrisināt un vienlaikus ietaupīt daudz laika un nervu.

Mežāzis

Mežāžu gaida sarežģīts gads. Mežāžiem 2017. gadā nāksies pārvarēt vienu šķērslī pēc otra. Nav šaubu, ka tas tos ļoti nogurdinās. Šī iemesla dēļ Mežāžiem jaunajā gadā vajadzētu iemācīties sev pareizi noteikt prioritātes. Sākumā tiem vajadzētu tikt galā ar sevi un ķerties pie sevis pilnveidošanas. Jaunais skats uz pasauli Mežāžus iepriecinās, un tiem apkārt viss sāks mainīties.

Ūdensvīrs

Jaunais 2017. gads pilnībā būs Ūdensvīra gads. Tā tas būs pateicoties tam, ka gada saimnieks Gailis, pēc sava gara ir ļoti līdzīgs Ūdensvīram.

Zivis

Jaunais 2017. gads Zivīm daudzējādā ziņā kļūs ievērojams. Pirmām kārtām jau tāpēc, ka to dzīvēs beigsies visai ilgstošs stagnācijas periods. Zivis it kā pamodīsies no miega un sajūtīs neticamu enerģijas pieplūdumu. Liels izrāviens Zivīm būs karjeras jomā un tas ir īpaši svarīgi, jo tieši šī sfēra bija arī visvairāk cietusi.

STĀRĶA NESUMS

Mana dziesma,
Mana šūpuļa dziesma,
Pie bērna šūpuļa stāvot,
Caur paaudzēm nākusi, atkal skan!

/B. Laijere/

Reģistrēti jaundzimušie:

EDUARDS KAZUŠS dzimis
06.10.2016. vecākiem Raimondam
un Zanei Kazušiem,

ESTERE ZEPA dzimusi
21.10.2016. vecākiem Edgaram un
Montai Zepiem,

EMĪLIJA DROZDA dzimusi
28.10.2016. vecākiem Andrim un
Gunitai Drozdiem,

DEVIDS LĀCIS dzimis
28.11.2016. vecākiem Ģirtam un
Aivitai Lāčiem,

VERONIKA MORĀRE dzimusi
01.12.2016. mātei Aļonai Morarei.

Paldies visiem avīzītes veidotājiem:

Inai Cimerei, Lolitai Tipainei,
Dzidrai Petrovai, Ainai Spūlei,
Solveigai Sārei, Lailai Jēkabsonai,
Silvijai Čurkstei, Ilonai Sārei,
Andrejam Piekalnam!

Laime nāk ar zvaigzni rokā
Tiem, kam laba, silta sirds,
Viņas maigā staru lokā
Dzīves ceļi gaiši mirdz”.

(K. Skalbe)

Redaktore **Laima**

ARONAS PAGASTA VĒSTIS

ARONAS PAGASTA PĀRVALDES
IZDEVUMS

Izdevēja adrese: Aronas pagasta
pārvalde, Kusa, Melioratoru iela 3,
Madonas novads, LV-4847

Avīzes redaktore – Laima Vanaga,
palīgi: Ina Cimere, Aina Spūle,
Rudīte Prikule, Dzidra Petrova,
Valda Aroniete,
Lolita Tipaine, Laila Jēkabsona.
Reģistrācijas apliecība Nr. 310.
Metiens 400 eks.

Par rakstu saturu un faktu precizitāti
atbild raksta autors.

Iespiests SIA Erante, Madona,
Saieta lauk. 2, LV-4801

NEPALIEC MĀJĀS

Cienījamie Aronas pagasta
seniori!

**Aicinām uz Jums veltītu
svētku eglītes sarīkojumu
2016. gada 28. decembrī plkst. 14.00**

Lauteres kultūras namā

Līdzī nemiēt mazu „groziņu” un
labu noskaņojumu

Par mūziku gādās Gunārs Mednis.

Transports: plkst.13.15 no Zelgauskas,
plkst. 13.30 Kusā no laukuma pie sporta zāles.

30. decembrī plkst. 22.00

Lauteres kultūras namā

VECĀ GADA BALLE

Spēlēs grupa „Kamēr jauni”

Ieeja EUR 3,00

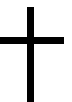
Iespēja rezervēt galdiņus pa tel. 26531050

MŪŽĪBAS BALSS

Tu pamazām aizgāji projām,
Jo visiem reiz jāaiziet!
Ir jādzīvo tālāk bez tevis.....

(H. Ivanova)

Reģistrēti mirušie:

VALDA JAKOVIČA mirusi
06.10.2016. 87 gadu vecumā,
VIESTURS KECKO miris
05.12.2016. 52 gadu vecumā,
NIKOLAJS ANAŠKANS miris
07.12.2016. 64 gadu vecumā.
GUNTARS RENEKOPS miris
25.11.2016. 59 gadu vecumā

Pasaule ir tik gaiša un laimīga, cik
laimīgu mēs to mākam ieraudzīt un
citiem parādīt. Lai skaista svētku
gaidīšana un vēl skaistāka sagaidīšana!
Svētajā naktī balti sapņi klusumā staigā.
Svētajā naktī spodra cerība logā veras.
Svētajā naktī tīras ilgas debesis staro!

